

MESAJ LA ÎNVIEREA DOMNULUI 2020

„În prima zi a săptămânii, dis-de-dimineată, pe când mai era încă întuneric, Maria Magdalena a venit la mormânt și a văzut că piatra fusese luată de la mormânt.” (In 20, 1)

Frați și Surori în Cristos, Iubiți Credincioși!!

În solemnitatea Învierii Domnului evanghelia zilei începe cu o frază, care ne prezintă un om grăbit să îndeplinească ceva foarte important. Dimineata devreme, pe când era încă întuneric, Maria Magdalena a pornit către mormânt. Pentru mulți, acesta era timpul somnului cel mai dulce, însă pentru ea nu era suficient de devreme, pentru ca să își reverse amărăciunea sufletului la mormântul lui Isus, căci nu-și găsea mângâiere în urma celor întâmplare. La această oră matinală, Maria Magdalena observă însă, că piatra de la intrarea mormântului fusese mișcată. Sub vălul nopții, ceva s-a petrecut la mormântul lui Isus, dând un sens nou celor petrecute până atunci. Maria Magdalena însă trăiește încă sub amărăciunea ce-i apasă sufletul, iar în întunericul ce cuprinde lumea, nu își dă seama, la ce va conduce această grabă din zorii zilei.

Contemplând această scenă încurajatoare, se derulează în fața ochilor noștri un alt moment cutremurător și recent, la care am putut fi martori atunci când în seara zilei de 27 martie, papa Francisc a celebrat o rugăciune specială în Piața Sfântul Petru din Roma, binecuvântând orașul și întreaga lume, încredințând milostivirii dumnezeiești omenirea suferindă din cauza răspândirii noului coronavirus. La ceas de binecuvântare Piața San Pietro este de regulă un loc de întâlnire al pelerinilor și turiștilor, acum însă a fost goală. Întunericul se lăsa ușor peste oraș, iar ploaia ce se întetea purta parcă în această lume tristă speranța purificării. Ceremonia simplă a devenit și mai accentuată prin gestul răvășitor al papei, care după ce a cerut mijlocirea Maicii Domnului în fața icoanei acesteia, a mers spre crucifixul miraculos, unde contemplând cel mai mare scandal al lumii, s-a rugat pentru eliberare întregii lumi de sub povara acestei încercări.

Pregătirea pentru sărbătoarea Învierii Domnului în acest an, s-a derulat și pentru noi într-o atmosferă cu totul specială. Pocăința noastră și dorința de reînnoire au fost umbrite de o grea încercare, din care s-a născut o îngrijorare profundă și o teamă tot mai generalizată. Apelarea lui Dumnezeu în viața oamenilor s-a amplificat, căci de la El așteptăm ajutorul și salvarea în momentul încercării. Dar

acest ajutor, parcă prea mult se lasă așteptat în aceste momente grele. Unii ar spune, că Dumnezeu și-a supraevaluat creatura, gândindu-se că omul care s-a considerat aproape atotputernic, își poate gestiona singur situația. Alții chiar afirmă, că Dumnezeu l-a abandonat pe om în fața unor puteri care întrec limitele umane, și care mistuie cu repeziciune toate acele resurse, pe care această omenire fragilă și-a construit viața și fericirea. Cert este, că pentru a se proteja de pericolul iminent, omenirea s-a văzut obligată să se izoleze cu rezerve limitate, căutând și așteptând neîncetat sursele speranței salvifice.

Între cele două momente evocate anterior, caut acel punct de legătură, prin care să putem descoperi și în acest an minunea strălucitoare a Învierii, minunea vieții și minunea înnoirii. Evenimentele cutremurătoare din vinerea mare oferă legătura între drumul Mariei Magdalena spre mormânt și realitățile accentuate de către papa Francisc în timpul rugăciunii sale, realități cu care ne confruntăm și noi în aceste zile, când în pofida întunericului ce ne înconjoară, continuăm să credem în lumină, să credem în biruință, să credem în viață. Căci sărbătoarea Paștelui înseamnă și pentru noi un **drum dis-de-dimineată, pe când încă este întuneric!**

Acest drum matinal ne conduce la întunericul din vinerea mare, atunci când **Isus este condus în fața lui Pilat**, pentru ca acesta să pronunțe condamnarea la moarte. Revedem scena în care acești doi bărbați se află față în față: Pilat, având puterea deciziei, ezită și încearcă să scape de răspunderea deciziei. Cedează presiunii mulțimii gălăgioase și îl condamnă pe Isus la răstignire. De cealaltă parte, Isus și în aceste momente vorbește despre Împărăția lui Dumnezeu, unde vrea să-i conducă pe toți oamenii, inclusiv pe Pilat. Până și procuratorul a intuit gravitatea acestei invitații, dar nu a avut curajul să-și asume Adevărul (*In 18, 37-38*), alegând în schimb singura alternativă: a cedat voinței mulțimii.

Nu cumva această întâlnire între cei doi se leagă strâns de mesajul pascal!? Dumnezeu L-a trimis pe Fiul său unul născut, ca să ne arate viața cea nouă. A pecetluit acest nou legământ prin moartea pe cruce a Fiului său. El a făcut totul pentru noi, și prin aceasta **ne-a pus în fața unei decizii**: Cu Isus sau fără Isus? Acum, doar în timpul încercării, sau în întreaga noastră viață? Avem nevoie de acest moment al deciziei, pentru a putea experimenta prin viața noastră atașamentul personal și necondiționat față de Isus Cristos!

În timp ce în zorii zilei parcurgem drumul nostru, ne oprim puțin și la un alt moment foarte expresiv în vinerea mare. **Trupul lui Isus este coborât de pe cruce, așezat în brațele mamei sale, iar mai apoi înmormântat.** (*Mt 27, 57-61, Lc 23, 53-56*). Nimeni nu poate experimenta un întuneric mai profund, decât acela, care a pierdut ce avea mai de preț în viață. S-a stins și ultima lumină a speranței, și toți cei care au strigat și agitat mulțimea împotriva lui Isus, după cuvintele „*S-a săvârșit*” (*In 19, 30*) s-au retras umiliți. Și-au îndeplinit misiunea, care i-a sărăcit complet. Maria însă, împreună cu micul grup de apropiați ai lui

Isus, trăiește într-un mod profund uman această pierdere. Mama ține în brațe trupul neînsuflețit al fiului disprețuit și omorât de răii lumii, iar mai apoi acest trup este așezat cu venerație în mormânt.

A trăi omeneste înfinitatea iubirii lui Dumnezeu, care duce la o experiență amară a eșecului în totala golire de sine, și a te încrede totuși în Dumnezeu, care a mers la moarte pentru noi, pentru a ne invita la lumina vieții – acesta este semnul pregătitor al noului început în viața omului. Această tăcere a mormântului este o invitație la **o nouă decizie**. Este tăcerea, în care redefinim dorința noastră profundă și sinceră a căutării lui Dumnezeu.

Iubiți Frați și Surori, în acest an sărbătorim Învierea Domnului în împrejurări neobișnuite. Nu putem trece cu vederea obstacolele care ne împiedică să sărbătorim împreună cea mai mare sărbătoare a creștinătății: în biserică păstorul împreună cu credincioșii, în familie părinții împreună cu copiii, bunicii împreună cu nepoții, și împreună cu toți aceia pe care îi iubim, care ne sunt dragi, și cu care dorim să împărtășim bucuria sărbătorii. Toate acestea ne lipsesc în acest an, dar nu ne împiedică să ne regăsim și acum în minunatul plan al lui Dumnezeu. Prin urmare, după ce am luat decizia de a fi alături de Isus, să trăim cu răbdare liniștea renașterii, pentru ca în zori, atunci când în noi și în jurul nostru este încă întuneric, să putem porni pe calea faptelor minunate a lui Dumnezeu. Mormântul este deschis, și din acesta se revarsă o lumină puternică asupra întregii lumi!

Doresc tuturor, ca sărbătoarea Învierii Domnului în acest an să aducă înnoirea vieții, întărirea credinței și curajul mărturiei. Amin.

Oradea, la Solemnitatea Învierii Domnului 2020.

† László,
episcop, m.p.